

Sygnatura akt II Ca 1395/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 października 2015 r.

Sąd Okręgowy w Krakowie Wydział II Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Grzegorz Buła (sprawozdawca.)
Sędziowie:	SO Katarzyna Biernat-Jarek SR (del.) Agata Maniecka - Kurotaki

Protokolant: protokolant sądowy Piotr Maczuga

po rozpoznaniu w dniu 16 października 2015 r. w Krakowie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...)

przeciwko A. K. i M. M. (1)

o eksmisję

na skutek apelacji pozwanego A. K.

od wyroku Sądu Rejonowego dla Krakowa - Nowej Huty w Krakowie

z dnia 23 października 2014 r., sygnatura akt I C 155/14/N

1. oddala apelację;

2. zasądza od pozwanego A. K. na rzecz strony powodowej kwotę 60 zł (sześćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania odwoławczego.

SSR Agata Maniecka-Kurotaki SSO Grzegorz Buła SSO Katarzyna Biernat-Jarek

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 16 października 2015 roku

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 23 października 2014 r., sygn. akt IC 155/14/N, Sąd Rejonowy dla Krakowa – Nowej Huty w Krakowie w punkcie I nakazał pozwanym A. K. i M. M. (2), aby opuścili i opróżnili ze swoich rzeczy lokal mieszkalny nr (...) położony na os. (...) i wydali go stronie powodowej Gminie Miejskiej K.; w punkcie II ustalił, że pozwanym A. K. i M. M. (1) nie przysługuje uprawnienie do otrzymania lokalu socjalnego; w punkcie III oddalił wnioski strony powodowej o nadanie wyrokowi rygoru natychmiastowej wykonalności; zaś w punkcie IV zasądził

solidarnie od pozwanych A. K. i M. M. (1) na rzecz strony powodowej Gminy Miejskiej K. kwotę 320 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sąd pierwszej instancji na podstawie dowodów z dokumentów oraz zeznań pozwanych ustalił, że w dniu 13 grudnia 2011 roku w K. pozwani A. K., G. K., K. K. i D. K. zawarli ze stroną powodową (...) umowę najmu lokalu socjalnego na czas oznaczony 12 miesięcy. Czas trwania umowy nie został przedłużony na dalszy okres. Umowa obejmowała lokal mieszkalny nr (...) położony w budynku nr (...) na os. (...) w K., składający się z dwóch pokoi, kuchni, przedpokoju i łazienki, o łącznej powierzchni 34,52 m⁽²⁾. W przedmiotowym lokalu mieszkał A. K. wraz ze swoją konkubiną M. M. (1), natomiast G. K., K. K. i D. K. nigdy w tymże lokalu nie zamieszkali. Pismem z dnia 19 października 2012 roku (...) poinformował A. K., że z dniem 14 grudnia 2012 roku wygaśnie umowa najmu lokalu socjalnego, jednocześnie pouczając go o możliwości, w określonych przypadkach, przedłużenia umowy na dalszy okres. Pismem z dnia 4 września 2013 roku A. K. został wezwany do wydania zajmowanego przez siebie lokalu.

Pozwani A. K. i M. M. (1) prowadzą wspólne gospodarstwo domowe. M. M. (1) otrzymuje wynagrodzenie za pracę w wysokości (...) netto miesięcznie, a A. K. podejmuje się prac dorywczych, z których osiąga dochód na poziomie około (...) miesięcznie. W utrzymaniu pozwanych pomagają siostra A. K., dzięki jej wsparciu finansowemu pozwany w okresie od (...) wpłacił kwotę (...) na poczet zadłużenia mieszkania oraz ciotka, która w zamian za pomoc pozwanych zakupuje dla nich żywność. Z tytułu utrzymania mieszkania pozwani ponoszą koszty w łącznej wysokości (...). Pozwani nie korzystają z pomocy finansowej Miejskiego Ośrodka Pomocy Społecznej. Pozwana M. M. (1) około (...) roku nabyła na własność za kwotę (...) 14 arową działkę rekreacyjną w P., zabudowaną starym drewnianym domkiem. Pozwana czyni starania, aby zwrócić pożyczone od syna środki na zakup działki, przekazując mu miesięcznie kwoty po (...). M. M. (1) posiada kilkunastoletni samochód, którego ubezpieczenie kosztuje ją (...) rocznie. W weekendy pozwana jeździ do swojego ojca, który mieszka w B. wraz z siostrą pozwaną i jej trójką dzieci. Pomaga w opiece nad ojcem ponieważ jest on inwalidą. Mieszkanie ojca jest zbyt małe, aby pozwana mogła w nim zamieszkać na stałe. M. M. (1) otrzymała po rozwodzie prawo do lokalu socjalnego, jednakże nigdy tam nie zamieszkała, bowiem zamieszkał tam jej były mąż. Pozwany A. K. od dnia (...) zarejestrowany jest jako bezrobotny bez prawa do zasiłku. Wcześniej, w dniu (...) pozwany utracił na swój wniosek status osoby bezrobotnej i aż do dnia obecnej rejestracji nie figurował w ewidencji osób bezrobotnych. Utrzymuje się wyłącznie z prac dorywczych, osiągając dochód w wysokości około 600 zł miesięcznie. Ogólny stan zdrowia i niesprawną ręką ograniczają jego możliwości zarobkowe.

Mając na uwadze powyższe, Sąd pierwszej instancji oparł roszczenie strony powodowej na przepisie art. 675 § 1 k.c., zgodnie z którym najemca po zakończeniu najmu obowiązany jest zwrócić rzecz w stanie nie pogorszonym. Pozwany A. K. zawarł umowę najmu lokalu socjalnego na okres 12 miesięcy do dnia (...). Pozwany został poinformowany o możliwości przedłużenia umowy najmu lokalu socjalnego przy spełnieniu określonych warunków, jednakże nie podjął żadnych działań w tym kierunku. Skoro kolejna umowa najmu nie została zawarta, z upływem dnia (...) pozwani zajmują lokal bez tytułu prawnego. Stronie powodowej przysługuje zatem skuteczne roszczenie o opuszczenie i opróżnienie przez pozwanych lokalu i wydanie go stronie powodowej, które Sąd Rejonowy uwzględnił. Odwołując się do przepisów art. 14 ustawy o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gmin i o zmianie Kodeksu cywilnego (t. j. Dz. U. z 2014 roku, poz. 150), Sąd pierwszej instancji wskazał, że zgodnie z art. 14 ust. 1 tej ustawy, w wyroku nakazującym opróżnienie lokalu sąd orzeka o uprawnieniu do otrzymania lokalu socjalnego bądź o braku takiego uprawnienia wobec osób, których nakaz dotyczy. Przepis art. 14 ust. 4 pkt 5 cyt. ustawy stanowi, że sąd nie może orzec o braku uprawnienia do otrzymania lokalu socjalnego wobec osoby posiadającej status bezrobotnego, chyba że osoby te mogą zamieszkać w innym lokalu niż dotychczas używany. Natomiast art. 14 ust. 3 powołanej ustawy, obliuguje Sąd, aby badając z urzędu, czy zachodzą przesłanki do otrzymania przez określone osoby lokalu socjalnego, brał pod uwagę dotychczasowy sposób korzystania przez te osoby z lokalu oraz ich szczególną sytuację materialną i rodzinną.

W ocenie Sądu Rejonowego, pozwani nie spełniają przesłanek do przyznania im uprawnienia do lokalu socjalnego. Wprawdzie pozwany od dnia (...) jest zarejestrowany jako osoba bezrobotna, jednakże biorąc pod uwagę sytuację materialną obojga pozwanych z uwagi na to, że prowadzą oni wspólne gospodarstwo domowe, uzasadnionym jest przyjęcie, że pozwani będą w stanie wynająć lokal na wolnym rynku. Zważywszy, że koszty utrzymania

dotychczasowego mieszkania wynoszą(...)miesięcznie, zaś wspólnie osiągnany przez pozwanych dochód wynosi średnio(...) a nadto mając na uwadze, że pozwani są wspierani finansowo przez siostrę A. K., zaś część żywności otrzymują od jego ciotki oraz że nie mają nikogo na utrzymaniu, to w ocenie Sądu Rejonowego, są w stanie zapewnić sobie lokal mieszkalny własnym staraniem. Nadto Sąd Rejonowy dodał, że pozwana jest właścicielką działki rekreacyjnej, której ewentualne spieniężenie pozwoliłoby na pokrycie kosztów najmu lokalu na wolnym rynku.

Sąd Rejonowy zwrócił uwagę, że zasadniczą funkcją jaką powinien spełniać lokal socjalny jest ochrona określonej grupy osób przed bezdomnością. Nie stanowi on natomiast alternatywy mieszkaniowej dla osób, które są w stanie zaspokoić swoje potrzeby mieszkaniowe we własnym zakresie. Nie może być bowiem tak, że pozwani będą korzystać z dobrodziejstwa instytucji lokalu socjalnego pochodzącego z zasobów (...), jednocześnie posiadając na własność nieruchomości zakupioną w celach rekreacyjnych. Dodatkową okolicznością, która przemawia przeciwko przyznaniu lokalu socjalnego jest fakt, iż pozwany w lokalu socjalnym wynajętym na potrzeby także jego byłej żony i dzieci, zamieszkiwał sam wraz z pozwaną, o czym nie informował strony powodowej, zachowując się nielojalnie, gdyż lokal został przeznaczony dla czterech osób, a nie dwóch. W konsekwencji Sąd Rejonowy nakazał pozwanym opuszczenie i opróżnienie spornego lokalu mieszkalnego i wydanie go (...), a nadto ustalił że pozwanym nie przysługuje uprawnienie do otrzymania lokalu socjalnego.

O kosztach Sąd Rejonowy orzekł na zasadzie art. 98 § 1 k.p.c., a złożyło się na nie opłata sądowa od pozwu oraz wynagrodzenie pełnomocnika strony powodowej będącego radcą prawnym, zgodnie z § 9 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (t.j. Dz.U. Z 2013 r., poz. 490)

Powyższy wyrok zaskarżył w zakresie punktu II i punktu IV pozwany A. K., zarzucając:

- naruszenie prawa materialnego, poprzez niewłaściwe zastosowanie art. 14 ust. 4 pkt 5 ustawy o ochronie praw lokatorów, polegające na stwierdzeniu przez Sąd, że pozwanemu nie przysługuje uprawnienie do otrzymania lokalu socjalnego, pomimo że w chwili wydania zaskarżonego wyroku przysługiwał mu status osoby bezrobotnej i nie miał możliwości zamieszkania w innym lokalu niż dotychczas zajmowany;

- błąd w ustaleniach faktycznych, polegający na wadliwej ocenie sytuacji majątkowej pozwanego, który mógł mieć wpływ na treść zaskarżonego wyroku w zakresie rozstrzygnięcia w przedmiocie prawa do lokalu socjalnego.

Podnosząc powyższe zarzuty pozwany wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku, poprzez orzeczenie, że pozwanemu przysługuje prawo do lokalu socjalnego oraz zmianę rozstrzygnięcia o kosztach, poprzez nieobciążanie pozwanego obowiązkiem zwrotu kosztów procesu na rzecz powoda.

W uzasadnieniu pozwany wskazał, że Sąd Rejonowy niezasadnie pozbawił go prawa do lokalu socjalnego w sytuacji, gdy jest on osobą bezrobotną oraz nie ma możliwości zamieszkania w innym lokalu. Skarżący podał, że poczynienie łącznych ustaleń w zakresie majątkowych i zarobkowych możliwości obojga pozwanych było nietrafne. Zdaniem skarżącego stosownych ustaleń należało dokonać indywidualnie w odniesieniu do jego osoby, co w sposób nie budzący wątpliwości pozwoliłoby stwierdzić, że wysokość dochodów uzyskiwanych przez niego (średnio(...)miesięcznie) w żadnym wypadku nie wystarczyłaby na najem lokalu mieszkalnego na warunkach rynkowych. Konieczność dokonania zindywidualizowanej oceny jego sytuacji majątkowej pozwany uzasadniał tym, że nie prowadzi już wspólnego gospodarstwa domowego z pozwaną M. M. (1). Nadto pozwany podkreślił, że jego możliwości zarobkowe są znacznie ograniczone w szczególności z uwagi na niesprawność ręki oraz konsekwencje przebytej choroby alkoholowej. W ocenie skarżącego zaistniał szczególnie uzasadniony wypadek, o którym mowa w art. 102 k.p.c., umożliwiający zmianę zaskarżonego rozstrzygnięcia w zakresie kosztów, jak również stwarzający możliwość nieobciążania pozwanego obowiązkiem zwrotu kosztów postępowania odwoławczego na rzecz powoda w przypadku oddalenia apelacji.

Rozpoznając niniejszą sprawę Sąd Okręgowy przyjął za własne ustalenia dokonane przez Sąd pierwszej instancji, uznając je za prawidłowe i oparte na właściwej ocenie zgromadzonego materiału dowodowego.

Nadto Sąd Okręgowy ustalił, że:

Sytuacja materialna pozwanego i pozwanej M. M. (1) nie uległa zmianie. Pozwany zarejestrował się jako osoba bezrobotna bezpośrednio przed zakończeniem postępowania przed Sądem Rejonowym, choć już wcześniej od kilku co najmniej lat nie prowadził własnej działalności gospodarczej oraz nie pozostawał w zatrudnieniu. Obecnie pozwany uzyskuje pomoc jedynie od swojej ciotki, którą się opiekuje. Nie ma możliwości u niej zamieszkać z uwagi brak zgody ciotki. Pozwany podejmuje dorywcze prace w budownictwie.

Dowód: zeznania pozwanego – protokół rozprawy z dnia (...), min. 16:04 – 26:41;

Powyższych ustaleń Sąd Okręgowy dokonał na podstawie zeznań pozwanego, które jedynie częściowo zasługiwały na wiarę. Sąd Okręgowy odmówił wiarygodności zeznaniom pozwanego w zakresie w jakim twierdził on, że w dalszym ciągu jest zarejestrowany jako osoba bezrobotna, co do rodzaju podejmowanych przez niego prac, a także rozpadu jego związku z pozwaną. W tym zakresie zeznania pozwanego nie zostały potwierdzone przez jakikolwiek inny dowód (np. zaświadczenie z (...)), były niekonkretne (w zakresie rodzaju podejmowanych prac) oraz sprzeczne z doświadczeniem życiowym (rozpad jego związku z pozwaną w sytuacji, gdy nie wyprowadziła się ona ze wspólnie zamieszkiwanego lokalu, do którego nie przysługuje jej jakiegokolwiek tytuł prawny).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja pozwanego była bezzasadna i tym samym podlegała oddaleniu.

Wobec postawienia w apelacji zarówno zarzutów naruszenia prawa materialnego, jak i błędu w ustaleniach faktycznych trzeba zauważyć, że prawidłowość zastosowania lub wykładni prawa materialnego może być właściwie oceniona jedynie na kanwie niewadliwie ustalonej podstawy faktycznej rozstrzygnięcia. Zatem uznanie za uzasadniony zarzutu naruszenia prawa materialnego wchodzi zasadniczo w rachubę tylko wtedy, gdy ustalony stan faktyczny, będący podstawą zaskarżonego wyroku, nie budzi zastrzeżeń (por. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 26 marca 1997r., II CKN 60/97).

W świetle powyższego Sąd Okręgowy w pierwszej kolejności rozpoznał zarzut błędu – zdaniem skarżącego – w ustaleniach faktycznych. Skuteczne postawienie zarzutu naruszenia przez Sąd Rejonowy przepisu art. 233 § 1 k.p.c. wymaga wykazania, że Sąd ten uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego. W orzecznictwie wskazuje się, że jeśli tylko z materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dawały się wysnuć wnioski odmienne. Jedynie wtedy gdy brak jest logiki w wysnuwaniu wniosków ze zgromadzonego materiału dowodowego lub gdy wnioskowanie sądu wykracza poza reguły logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo-skutkowych, to przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona. Powyższe stanowisko zajął Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 27 września 2002r., sygn. II CKN 817/00, które to stanowisko Sąd Okręgowy w całości podziela.

Zdaniem Sądu Okręgowego dokonana przez Sąd Rejonowy ocena materiału dowodowego w zakresie sytuacji majątkowej pozwanego, w pełni odpowiada wymogom przewidzianym przez ustawodawcę w treści przepisu art. 233 § 1 k.p.c. Podważenie ustaleń faktycznych Sądu I instancji i związanej z tym oceny materiału dowodowego powinno nastąpić poprzez wykazanie jakie kryteria oceny naruszył Sąd Rejonowy nie odmawiając wiarygodności żadnemu z dowodów. Charakterystyczne jest, że apelujący, wywodząc że nie prowadzi już wspólnego gospodarstwa domowego z pozwaną M. M. (1), nie odwołał się do żadnego dowodu, zaś w apelacji powołał się jedynie na swe własne, gołosłowne twierdzenia. W szczególności zeznania pozwanej M. M. (1) złożone w postępowaniu pierwszoinstancyjnym, zgodnie z którymi zamieszkuje ona z pozwanym od 6 lat i mieszkała z nim razem jeszcze przed przeprowadzeniem się do

spornego lokalu przemawiają za tym, że relacja pozwanych ma charakter stałego i trwałego związku. Tym samym Sąd Odwoławczy w pełni podzielił stanowisko Sądu I instancji, iż sytuację majątkową i możliwości finansowe pozwanych należy brać pod uwagę łącznie, a nie oddzielnie każdego z nich. W ocenie Sądu Okręgowego w toku postępowania odwoławczego nie zostało wykazane, aby rzeczywiście doszło do rozpadu związku pozwanego z pozwaną M. M. (1). Jak wynika z zeznań pozwanego nie wyprowadziła się ona ze wspólnie zamieszkiwanego lokalu, a pozwany ma z nią bezpośredni kontakt, czego dowodzi przedłożenie przez niego zaświadczenia lekarskiego na rozprawie w dniu (...). W ocenie Sądu drugiej instancji, biorąc pod uwagę powyższe okoliczności, jak również długotrwałość tego związku, nie sposób przyjąć za wiarygodne, że pozwani nie pozostają już ze sobą w związku partnerskim. Takie twierdzenia pozwanego, zdaniem Sądu, zostały wyrażone jedynie na potrzeby niniejszego procesu.

Nie zasługiwał także na uwzględnienie podniesiony przez apelującego zarzut naruszenia prawa materialnego, poprzez niewłaściwe zastosowanie art. 14 ust. 4 pkt 5 ustawy o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego, wskutek czego odmówiono pozwanemu przyznania uprawnienia do otrzymania lokalu socjalnego, mimo że ustawowe przesłanki zostały ku temu spełnione. Przesłanką, na którą powołuje się pozwany jest posiadanie statusu bezrobotnego. Definicję pojęcia osoby bezrobotnej określa art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. z 2004r., Nr 99, poz. 1001). Jedną z przesłanek wymienionych w definicji bezrobotnego jest zarejestrowanie we właściwym dla miejsca zameldowania stałego lub czasowego powiatowym urzędzie pracy oraz poszukiwanie zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej. Pozwany A. K. był zarejestrowany jako osoba bezrobotna, jednak uwadze Sądu Okręgowego nie umknęło, iż zarejestrował się dopiero w dniu (...)czyli już w toku niniejszego postępowania, dwa dni przed wydaniem zaskarżonego wyroku. Należy podnieść, że pozwany A. K. od wielu lat nie pozostawał w jakimkolwiek zatrudnieniu, jak również nie prowadził działalności gospodarczej, pomimo tego nie podjął wcześniej czynności w celu zarejestrowania się jako osoba poszukująca zatrudnienia. Nie starał się też o uzyskanie pomocy socjalnej. Należy zatem wnosić, że dysponował środkami na bieżące utrzymanie z innych źródeł. Także więc uzyskanie statusu osoby bezrobotnej należy ocenić, nie jako rzeczywisty zamiar poszukiwania pracy, lecz jako działanie podjęte na potrzeby niniejszego procesu. Skoro pozwany przez wiele lat uzyskiwał środki na bieżące utrzymanie poza oficjalną strefą, to trudno uznać, że nagle możliwości te utracił, tylko z tego powodu, że zostało wytoczone niniejsze powództwo.

Zdaniem Sądu Okręgowego, Sąd pierwszej instancji nie naruszył wskazanego wyżej przepisu art. 14 ust.4 pkt 5 u.o.p.l., gdyż w każdym wypadku istnienia obligatoryjnych przesłanek do uzyskania prawa do lokalu socjalnego istnieje wyłączenie obowiązku przyznania takiego lokalu, gdy osoba objęta orzeczeniem eksmisyjnym może zamieszkać w innym lokalu. Możliwość zamieszkania w innym lokalu nie oznacza przy tym, że osoba eksmitowana musi dysponować samodzielnym tytułem – własnościowym lub o charakterze lokatorskim – do lokalu mieszkalnego albo choćby jego ekspektatywą. Przepis art. 14 ust 4 in fine cytowanej ustawy takiego wymagania nie przewiduje. Zdaniem Sądu Okręgowego w omawianej sprawie istniały podstawy do przyjęcia, że pozwany może zamieszkać w innym lokalu, co czyniło niezasadnym przyznanie mu uprawnienia do lokalu socjalnego. Trafnie Sąd Rejonowy ocenił łączne możliwości finansowe obojga pozwanych, gdyż od wielu lat pozostają ze sobą w nieformalnym związku, prowadząc wspólne gospodarstwo domowe. Jeśli zatem do chwili wszczęcia niniejszego procesu wspólnie ponosili koszty swojego utrzymania to nic nie stoi na przeszkodzie, aby tak było nadal, zaś wynajęcie lokalu o standardzie lokalu socjalnego nie przekracza ich możliwości finansowych. Słusznie Sąd Rejonowy zwrócił uwagę na fakt przysługiwania pozwanej własności nieruchomości o charakterze rekreacyjnym. Jeśli pozwani są w stanie ponosić koszty utrzymania tej nieruchomości, to tym bardziej mają możliwość zamieszkania w lokalu wynajętym poza zasobami gminy.

Zauważyć należy, że w toku postępowania odwoławczego pozwany nie przedłożył dokumentu, z którego by wynikało, że jest nadal zarejestrowany jako bezrobotny. Zatem powyższy jego status nie został wykazany na chwilę orzekania w postępowaniu odwoławczym. Według Sądu Okręgowego ponieważ pozwany nie wykazał, że w dalszym ciągu jest osobą bezrobotną nie ma obecnie do niego zastosowania art. 14 ust.4 pkt 5 u.o.p.l. W ocenie Sądu drugiej instancji, nie ma też podstaw do przyznania mu prawa do lokalu socjalnego na podstawie art. 14 ust.3 u.o.p.l. Przeciwno temu przemawia m.in. dotychczasowy sposób korzystania z zajmowanego lokalu, który miał charakter lokalu socjalnego wynajętego pozwanemu, jego byłej żonie oraz dwóm synom. Od początku w lokalu tym zamieszkał tylko pozwany

wraz z pozwaną. Lokalu tego nie udostępnił pozostałym uprawnionym zgodnie z umową z dnia(...), o czym nie powiadomił wynajmującego. Zasadnie więc Sąd Rejonowy dostrzegł w takim zachowaniu pozwanego brak lojalności wobec wynajmującego, który mógł lokal ten przeznaczyć dla większej rodziny oczekującej w kolejce na lokal socjalny, a pozwanemu wynajmując lokal o mniejszej powierzchni. Za niewiarygodne należy uznać zeznania pozwanego, że miał on zamiar zamieszkać w tym lokalu ze swoją żoną i dziećmi, skoro sam stwierdził, że żona posiada własny dom w M., a on już w tym czasie pozostawał w związku partnerskim z pozwaną M. M. (1).

Zdaniem Sądu Okręgowego nie jest też zasadny zarzut naruszenia art. 102 k.p.c., gdyż słusznie Sąd pierwszej instancji uznał, że w tej sprawie nie zachodzą jakiegokolwiek wyjątkowe okoliczności, które uzasadniałyby odstąpienie od obciążenia pozwanego kosztami procesu na rzecz strony powodowej.

Mając na uwadze powyższe rozważania, Sąd Okręgowy oddalił apelację jako niezasadną na podstawie art. 385 k.p.c.

O kosztach postępowania odwoławczego – kosztach zastępstwa prawnego strony powodowej – Sąd Okręgowy orzekł kierując się zasadą odpowiedzialności za wynik procesu z art. 98 § 1 i §3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. oraz § 6 pkt 2 i § 12 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (t. j. Dz. U. z 2013, poz.490), zasądzając od pozwanego A. K. na rzecz strony powodowej Gminy Miejskiej K. kwotę 60 zł.

SSO Katarzyna Biernat-Jarek SSO Grzegorz Buła SSR Agata Maniecka-Kurotaki